

UCHWAŁA Nr 182 RADY MINISTRÓW

z dnia 11 kwietnia 1956 r.

w sprawie zasad realizowania i finansowania niektórych drobnych inwestycji w zakresie mechanizacji i racjonalizacji.

W celu polepszenia warunków wykonywania przez przedsiębiorstwa niektórych drobnych inwestycji Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszej uchwały dotyczą czynnych gospodarczo przedsiębiorstw państwowych.

§ 2. 1. W trybie niniejszej uchwały mogą być realizowane drobne inwestycje nie objęte limitami planu inwestycyjnego, związane z:

- 1) mechanizacją procesów produkcyjnych,
- 2) doskonaleniem technologii produkcji,
- 3) realizowaniem projektów racjonalizatorskich,
- 4) uprzemysłowieniem budownictwa,
- 5) modernizacją handlu i przemysłu gastronomicznego,
- 6) uruchomieniem produkcji ubocznej,
- 7) rozszerzeniem produkcji artykułów powszechnego użytku,
- 8) ulepszeniem urządzeń magazynowych, transportowych i przeładunkowych,
- 9) uruchomieniem nieczynnych zakładów,

a które polegają na:

nabyciu lub wytworzeniu nowych urządzeń i ich montażu, zastępowaniu starych urządzeń nowymi, bardziej wydajnymi,

wprowadzeniu mechanizacji kompleksowej, mechanizacji prac pomocniczych, mechanizacji i modernizacji urządzeń cieplnych i wentylacyjnych, organizacji linii automatycznych i potokowych, lepszym wykorzystaniu powierzchni produkcyjnej, mechanizacji transportu wewnątrzzakładowego, mechanizacji i ulepszaniu prac przeładunkowych wewnątrz zakładu, mechanizacji i usprawnieniu prac związanych z pakowaniem i wysyłką materiałów, wyrobów gotowych i towarów oraz na wykonywaniu innych robót i zakupów związanych z wprowadzeniem nowej techniki, ulepszeniem produkcji, transportu wewnątrzzakładowego, realizowaniem projektów racjonalizatorskich, modernizacją obiektów handlowych i przemysłu gastronomicznego, uruchomieniem produkcji ubocznej, rozszerzeniem produkcji artykułów powszechnego użytku i uruchomieniem nieczynnych zakładów.

2. Inwestycje, o których mowa w ust. 1, zalicza się do odrębnej kategorii inwestycji pozalimitowych i nie mają wobec nich zastosowania przepisy uchwały nr 246 Rady Ministrów z dnia 4 kwietnia 1953 r. w sprawie inwestycji pozalimitowych (Monitor Polski Nr A-36, poz. 452) oraz instrukcji o inwestycjach pozalimitowych, stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 28 maja 1953 r.

(Monitor Polski z 1953 r. Nr A-58, poz. 737 i z 1954 r. Nr A-77, poz. 911).

§ 3. 1. Koszt jednostkowy inwestycji realizowanych w trybie niniejszej uchwały nie może przekraczać:

- 1) w odniesieniu do przedsiębiorstw podległych Ministerstwu: Górnictwa Węglowego, Hutnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Motoryzacyjnego, Energetyki, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Materiałów Budowlanych, Żeglugi, Przemysłu Drzewnego i Papierniczego w zakresie przemysłu celulozowo-papierniczego, Przemysłu Lekkiego w zakresie przemysłu: bawełnianego, wełnianego, dziewiarskiego, jedwabniczego i włókien łykowych oraz Centralnemu Urzędowi Naftowemu — 1 miliona złotych;
- 2) w odniesieniu do pozostałych przedsiębiorstw powiązanych z budżetem centralnym i zaliczonych do działów gospodarki narodowej: przemysł, budownictwo, komunikacja i łączność — 500 tysięcy złotych;
- 3) w odniesieniu do pozostałych przedsiębiorstw — 300 tysięcy złotych.

2. Prezes Narodowego Banku Polskiego i dyrektorzy banków specjalnych mogą w wyjątkowych przypadkach zezwolić na sfinansowanie inwestycji, której koszt jednostkowy przekracza kwoty podane w ust. 1.

§ 4. Inwestycje określone w § 2 ust. 1 mogą być realizowane jedynie przy zachowaniu następujących warunków:

- 1) wykonane roboty lub dokonane zakupy powinny dać w okresie od planowanego terminu oddania inwestycji do eksploatacji do ostatecznego terminu spłaty kredytu bankowego udzielonego na realizację inwestycji w trybie niniejszej uchwały określony efekt gospodarczy w postaci obniżenia kosztów własnych i poprawy wyników finansowych w wysokości równej co najmniej wartości dokonanego nakładu;
- 2) planowane roboty i zakupy powinny być wykonane najdalej w okresie 6 miesięcy od dnia zatwierdzenia sporządzonego dla nich planu rzeczowo-finansowego; w wyjątkowych przypadkach okres ten może być przedłużony za zgodą jednostki nadrzędnej o dalsze 3 miesiące.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwo sporządza plan rzeczowo-finansowy zamierzonych inwestycji na podstawie protokołu sporządzonego przez specjalnie powołaną komisję ustalającą uzasadnienie techniczne i ekonomiczno-finansowe zamierzonej inwestycji.

2. Plany rzeczowo-finansowe zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa.

3. Zatwierdzony plan rzeczowo-finansowy wraz z protokołem, o którym mowa w ust. 1, jest podstawą do ubiegania się o kredyt bankowy na finansowanie objętych planem inwestycji oraz — po przyznaniu tego kredytu — jest podstawą do rozpoczęcia robót i dokonywania zakupów.

§ 6. Inwestycje polegające na robotach powinny być wykonywane w zasadzie systemem gospodarczym. W razie konieczności dopuszcza się jednak możliwość realizowania ich również systemem zleceń.

§ 7. 1. Finansowanie inwestycji realizowanych w trybie niniejszej uchwały dokonywane jest z kredytu bankowego udzielanego przez Narodowy Bank Polski oraz przez banki specjalne (w zakresie przedsiębiorstw budowlano-montażowych) w ramach kwot ustalonych przez Rząd w planie kredytowym.

2. Kredyt, o którym mowa w ust. 1, jest udzielany do wysokości faktycznie poniesionych kosztów, nie przekraczających kwot zaplanowanych w zatwierdzonym planie rzeczowo-finansowym.

3. Kredyt może być wykorzystywany w okresie przewidzianym na wykonywanie robót i zakupów, z tym że jego

spłata powinna nastąpić w okresie do 2 lat licząc od daty uruchomienia kredytu. W odniesieniu do przedsiębiorstw, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1, spłata kredytu powinna nastąpić odpowiednio w okresie do 3 lat.

4. Oprocentowanie kredytu, o którym mowa w ust. 1, wynosi 2% w stosunku rocznym.

§ 8. 1. Źródłem spłaty kredytu bankowego na finansowanie inwestycji realizowanych w trybie niniejszej uchwały jest zysk przedsiębiorstwa, osiągnięty w wyniku tych inwestycji.

2. Spłaty rat kredytu bankowego następują:

- 1) w odniesieniu do przedsiębiorstw planowo-rentowych:
 - a) w roku kalendarzowym, w którym inwestycja została oddana do eksploatacji — z ponadplanowego zysku przedsiębiorstwa,
 - b) w latach następnych — z planowanego zysku przedsiębiorstwa, którego odpowiednia część powinna być przeznaczona na ten cel w planie finansowym przedsiębiorstwa;
- 2) w odniesieniu do przedsiębiorstw planowo-deficytowych:
 - a) w roku kalendarzowym, w którym inwestycja została oddana do eksploatacji — z planowej dotacji na sfinansowanie strat; jeżeli zatem poniesiona w danym okresie strata w wyniku wykonania inwestycji była niższa od planowanej, część dotacji odpowiadająca wysokości rat kredytu płatnych w okresie, na który dotacja została udzielona, nie podlega zwrotowi do budżetu,
 - b) w latach następnych — z planowanych dotacji na sfinansowanie strat, które powinny być na ten cel przewidziane w odpowiednich kwotach w planie finansowym przedsiębiorstwa.

3. W razie nieosiągnięcia przez przedsiębiorstwo zysku ponadplanowego (ust. 2 pkt 1 lit. a) lub planowego (ust. 2 pkt 1 lit. b), albo osiągnięcia go w wysokości niewystarczającej, różnica podlega spisaniu z funduszu statutowego, a przedsiębiorstwo traci przywileje wynikające z niniejszej uchwały — do czasu wygospodarowania zysku ponadplanowego lub planowego, przewidzianego na spłatę kredytu bankowego. Powstały stąd niedobór środków podlega pokryciu w trybie przewidzianym dla pokrywania niedoboru z tytułu pogorszenia wyników (§ 18 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 26 lutego 1955 r. w sprawie rozliczeń z budżetem centralnym z tytułu zysków i strat oraz środków obrotowych — Monitor Polski Nr 21, poz. 206 — oraz § 10 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 26 lutego 1955 r. w sprawie rozliczeń z budżetami terenowymi z tytułu zysków i strat oraz środków obrotowych — Monitor Polski Nr 21, poz. 207).

4. Przepisy powyższe stosuje się analogicznie w odniesieniu do przedsiębiorstw planowo-deficytowych w przypadku, gdy nastąpiło nieosiągnięcie przewidywanego zmniejszenia planowej straty (ust. 2 pkt 2 lit. a).

§ 9. Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów ustali szczegółowe zasady sporządzania i zatwierdzania planów rzeczowo-finansowych, zasady finansowania inwestycji realizowanych w trybie niniejszej uchwały, księgowego ich ujęcia i wykazywania w sprawozdawczości finansowej.

§ 10. Traci moc uchwała nr 508 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1955 r. w sprawie zasad realizowania i finansowania niektórych drobnych inwestycji w zakresie mechanizacji i doskonalenia produkcji, realizowania projektów racjonalizatorskich oraz uruchomienia produkcji ubocznej artykułów powszechnego użytku (Monitor Polski Nr 65, poz. 851).

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz